

Degetul lui Saturn

Naufragiați

În vara anului 1979 Werni era un student „emininche” care tocmai terminase cu brio anul III la Electro. Pentru rezultatele bune la învățătură a fost răsplătit cu privilegiul de a petrece o vacanță de două săptămâni la o tabără studențească la Saturn. Werni nu era însă genul care voia privilegii doar pentru sine, așa că, după inspirate negocieri a reușit să obțină un al doilea bilet la aceeași tabără și tot la un preț modic. Fiindcă n-a găsit alți fraieri, iată-l într-o frumoasă seară de iulie făcându-mi propunerea de a petrece împreună o parte a vacanței de vară la mare. Bineînțeles că am acceptat fără a sta prea mult pe gânduri. A urmat apoi o lungă așteptare care s-a încheiat abia în seara zilei de 12 august când am urcat în acceleratul de Mangalia ce avea să ne poarte spre una din cele mai ploioase vacanțe la mare de când s-au inventat vacanțele și până în prezent.

Este timpul să îmi pun sincer întrebarea dacă are rost să continui povestea sau, cu scuzele de rigoare, să trec direct la următoarea povestire. Grea decizie pentru că nu-s genul care să abandoneze cu una cu două drumul pe care a pornit. Pe de altă parte, mă întreb cu ce voi umple cele câteva coli albe rezervate acestui eveniment? Se pare că de data asta va trebui să-mi pun serios fantezia la încercare, iar această perspectivă m-a făcut să decid să vă poftesc să ne însoțiți la Saturn, luându-vă umbrele, pelerine și multă răbdare, căci vom petrece împreună două săptămâni în care zilele însoțite vor putea fi numărate pe degetele de la o singură mână!

Tabăra de la Saturn era amenajată în cadrul campingului din stațiune, unde erau instalate pentru studenții de la Politehnică vreo zece corturi imense în care putea sta în picioare chiar și Werni cu cei 190 de centimetri ai săi. Fiecare cort era dotat cu câte patru paturi de campanie și cam atât. Colegii noștri de „cameră” erau Armando și Ștefan, primul fiind columbian, student în anul doi la „Construcții”, celălalt fiind încă elev, dar maică-sa, care era contabilă la Casa Studenților, îi aranjase și lui un loc în tabăra studențească.

Ne-am instalat rapid, apoi toți patru am luat-o spre plajă pentru a profita de vremea frumoasă a primei zile de vacanță la Saturn. După ce ne-am răcorit puțin în apa mării, privirile ne-au am fost atrase de mai multe hidrobicicletele ce înfruntau valurile nu prea mari ale mării și ne-am gândit că ar fi fain să gustăm și noi din plăcerea de a călători pe mare, chiar și cu o biată hidrobicicletă.

Am închiriat pentru o oră două vehicule pentru cele două echipe formate din Armando și Ștefan, respectiv Werni și cu mine. Am plecat spre larg plini de încredere, brăzdând valurile înspumate. Amândoi eram cicliști cu experiență așa încât pedalatul ni s-a părut floare la ureche. Elicele hidrobicicletei ne propulsau cu iuțenie tot mai departe de țărm, lăsând în urma noastră o spumă albă, așa cum stă bine unei ambarcațiuni ce se respectă. Tot în urmă i-am lăsat și pe ceilalți doi care se vede că nu le aveau deloc cu sportul ăsta.

Să fi pedalat așa vreun sfert de oră, depărtându-ne binișor de mal când am decis să luăm o binemeritată pauză.

După vreo cinci minute apare și echipajul celălalt. Se părea că au depășit dificultățile debutului și acum se dădeau mari, trecând cu viteză pe lângă noi și atacându-ne cu apă ca niște adevărați lupi de mare. Bineînțeles că agresiunea asta nu putea rămâne nepedepsită așa că a început o aprigă cursă de urmărire a inamicului. Am pedalat din răsuputeri vreme de câteva minute, dar ăștia parcă ar fi mâncat jar, au luat un avans care nu mai putea fi recuperat, așa că ne-am lăsat păgubași, fixându-ne ca obiectiv o baliză ce se afla la vreo 50 de metri de noi. Ne-am îndreptat în direcția cu pricina, pedalând lejer, că n-aveam de ce ne grăbi. După câteva minute constatăm că batem pasul pe loc, dacă se poate zice așa. Curând ne-am dat seama că treaba-i oablă: pupa hidrobicicletei era scufundată în apă, în timp ce prora se ridica tot mai mult. Fizica ce-a băgat-o în cap tata lui Werni ne-a ajutat să înțelegem de ce stăteam pe loc indiferent cât de tare pedalam: pur și simplu, pupa ce se umpluse cu apă acționa ca o frână, împiedicând înaintarea vehiculului.

Dacă unii dintre voi au început să-și facă griji din pricina noastră, îi anunț că n-au niciun motiv. Întâi, pentru că marea era calmă iar valurile ne legănau plăcut. Apoi, apa nu era mare deloc, sub noi se vedea, prin apa de o limpezime desăvârșită, fundul nisipos al mării, la mai puțin de un metru. Deci, stați liniștiți și nu vă gândiți la prostii.

Ne-am dat seama că în pupa este o fisură prin care intră apa. Primul gând a fost să ridicăm partea avariata pentru ca apa ce a intrat să se scurgă din plutitoare. Nimic mai simplu căci apa era mică, cum am mai spus, cel mult până la brâu. Werni s-a așezat în partea din față pentru ca prora să se lase în jos iar pupa să se ridice. În același timp, eu am intrat în apa limpede urmând să ridic pupa și s-o țin așa până se golește de apă.

Planul ar fi fost foarte bun, dacă nu ar fi intervenit refracția luminii. Din cauza acestui fenomen banal, observabil în orice ceașca cu ceai sau pahar cu apă în care se găsește o linguriță, fundul apei părea mult mai sus decât în realitate. M-am scufundat în apă până la gât ținându-mă cu mâinile de plutitoare, fără a atinge fundul mării cu picioarele. În loc să sprijin eu hidrobicicleta, mă sprijineam eu de ea, să nu mă bag cu totul sub apă.

Abia acum a sosit clipa în care are rost să vă faceți griji pentru noi. Cam asta i-am dat de înțeles și lui Werni care la rândul său mi-a dat de înțeles că nu prea știe să înoate. Sincer, nici eu nu mă vedeam în stare să ajung înotând până la țărm. Cu siguranță ați înțeles că am dat de necaz, dar sigur nu vă dă prin cap care era de fapt singura noastră grijă: nu vom ajunge la timp la parcare și o să ne pună să mai plătim o oră!

Am încercat să transmitem un SOS discret celeilalte ambarcațiuni, dar ăia nu s-au prins despre ce-i vorba. Nici cei de pe mal nu s-au sinchisit de semnele pe care le făceam. S-or fi gândit că-i salutăm sau că facem mișto de ei...

Iar am apelat la fizică. L-am înlocuit pe Werni la prora iar el a trecut la pedale. Sub greutatea mea pupa s-a ridicat atât cât să permită ambarcațiunii să se urnească din loc. Am luat ca țintă debarcaderul și după vreo zece minute de pedalat în forță am ajuns într-un loc în care apa chiar că era de numai un metru adâncime. Acolo am mai golit ceva apă din plutitoare, apoi am pedalat împreună până la țărm. La început ăla ce ni le-a închiriat a mai cerut 10 lei că am întârziat dar a regretat amarnic: un tir nimicitor de amenințări s-a abătut asupra lui și dacă mai insistam puțin ne dădea înapoi și banii pe care i-am plătit.

Lecția de Franceză

Ne-am întors la camping să luăm cina. Dar în loc de cină am aflat că din cauza unor încurcături vom avea parte doar de micul dejun și prânz, iar la cină trebuie să ne descurcăm singuri. Doar în ultima seară vom avea parte de o cină festivă.

Deși era trecut de opt, la restaurantul campingului se mai găsea câte ceva de-ale gurii. Dacă n-am fi avut parte de aventura pe mare și ajungeam cu vreun sfert de oră mai devreme mai găseam și bere, dar așa am rămas doar cu setea.

După ce ne-am ghiftuit binișor am plecat împreună cu Werni în recunoaștere prin stațiune. Nu mai fusesem niciodată la Saturn așa că am fost plăcut impresionat să descopăr multe hoteluri și terase pline de viață, așa cum sunt multe pe tot litoralul în sezonul estival. Colindam aleile și terasele, doar-doar se va produce minunea să găsim o berărie unde să ne putem astâmpăra pofta de bere ce era în continuă creștere.

În cele din urmă am ochit o grădină de vară amenajată în stil pescăresc numită cât se poate de potrivit „Delta Dunării”, unde speram să ne astâmpărăm setea cu o bere rece, gând ce ne obseda de la o vreme. Cu greu am găsit o masă liberă pe care ne-am grăbit să o ocupăm înainte ca alți însetați să ne-o ia de sub nas. Între timp ne-am convins că nu ne-am înșelat, pe multe mese, la loc de cinste se găseau sticle de bere și paharele aferente, umplute cu lichidul auriu și decorate cu o spumă albă ca laptele. Așteptând să ne bage și pe noi cineva în seamă, m-a străfulgerat o idee pe care i-am și împărtășit-o lui Werni:

-Ce ne facem dacă ăștia nu dau bere fără mâncare?

-Hmmm... făcu Werni gânditor... Mie nu mi-e foame și pe deasupra îți dai seama ce prețuri îs aici? Mai bine mergem în altă parte, poate găsim ceva mai puțin sofisticat.

Mă gândeam că are dreptate, dar până una alta eram aici și n-avea rost să plecăm doar din cauza unei ipoteze, oricât de plauzibile. Oricum, n-am mai avut mult timp la dispoziție fiindcă o chelneriță țanțoșă s-a apropiat de masa noastră și ne-a întrebat cu profesionalism:

-V-ați hotărât, băieți?

-*Deux bières, s'il vous plaît*, m-a străfulgerat o „last minute inspiration”.

Chelnerița se pare că pricepuse, și-a notat în carnețel, depărtându-se încet.

-*Très froide!* m-am simțit eu dator să adaug, pentru a risipi orice îndoială cu privire la originile noastre franțuzești.

Chelnerița s-a întors spre noi cu un zâmbet discret în colțul gurii, dând afirmativ din cap, semn că a priceput și acest amănunt.

-Bună ideea, mi-a șoptit Werni. Știi, eu nu le prea am cu franceza dar chiar aş vrea să mă perfecționez așa că, hai să vorbim franțuzește vacanța asta, ce zici?

Am fost de acord, așa că am încropit o conversație banală despre naiba știe ce, având grijă ca în momentul în care ne-au fost aduse berile să fie clar că vorbim franțuzește. Peste câteva minute, iat-o și pe chelneriță venind cu berile noastre.

-*Merci!* m-am întrerupt pentru o clipă din prețiosul meu discurs.

-*Merci!* a adăugat și Werni, dovedind că nu este doar un bun ascultător ci și un bun vorbitor de franceză.

Chelnerița s-a depărtat discret lăsându-ne să savurăm în tihnă prețioasa licoare rece după care salivam de vreo oră. Am sorbit berea în liniște, fără grabă, pentru a ne prelungi șederea cât mai mult. Din când în când chelnerița se mai abătea pe la noi zâmbind întrebător, doar-doar vom mai comanda ceva. În cele din urmă, a întrebat cât se poate de politicoasă:

-*Bière bon?*

-*Oh, oui, est une très bonne bière!* i-am răspuns eu, apoi către Werni:

-*Encore une?*

-*Non, non, pour moi non,* se eschivă Werni de minune.

-*Allors, nous voulons payer,* am concluzionat eu, făcând și gestul corespunzător prin frecarea degetului mare de cel arătător.

Nota de plată era deja făcută și mi-a fost trântită pe masă fără întârziere. M-am făcut că nu observ gestul lipsit de eleganță și mi-am aruncat privirea pe bucățița de hârtie. Deși mă străduiam să las impresia că totul este în ordine, se pare că Werni a intuit că nota de plată era o surpriză tare neplăcută. Am scos două bancnote de douăzecișicinci de lei, apoi am așteptat răbdător să-mi numere restul: patru lei în monede de câte un leu.

Un ultim „*merci!*”, de data asta cu jumătate de gură. Un Werni nedumerit care încă mai spera să nu fi văzut bine cât ne-au costat cele două beri. O ultimă privire aruncată spre masa de pe care dispăruseră atât cele două halbe goale cât și nota de plată, pe care am înșfăcat-o la timp să i-o pot arăta lui Werni.

Am ieșit în tăcere, apoi, când nu ne mai putea auzi nimeni, Werni a întrebat:

-Cât naiba or fost berile alea?

În loc de răspuns i-am arătat nota de plată.

-Dumnezeule! Patruzecișise de lei două beri?!?!? Bă, de banii ăștia puteam să mâncăm și să bem bere două zile la noi la camping.

-Daaa mă, dar acolo nu ne-ar fi luat drept franțuji, i-am replicat eu. Ce zici, mai vorbim franțuzește?

-Păi mai vorbim, dar numai când nu ne aude nimeni!

Aici se încheie prima zi în tabăra de la Saturn. O zi plină, o zi în-sorită pe care ne grăbim să o numărăm ca atare ridicând degetul mare.

Din păcate următoarele zile au fost mai mult decât anoste. Ce aș putea povesti despre numeroasele zile ploioase care începeau aproape invariabil în ultima clipă la care se mai putea servi micul dejun, continuau cu o așa-zisă „siestă matinală” care lua sfârșit odată cu servirea prânzului, apoi urma siesta propriu-zisă, cam până pe la ora la care ar fi trebuit să cinăm. Și-n tot timpul acesta, răpăitul sacadat, obositor și enervant al ploii ce nu înceta să cadă, la care se adăuga din când în când câte o rafală de vânt care scutura din temelii cortul ce ne adăpostea de vremea mizerabilă de afară.

Seară de seară, în timp ce ne îndreptam spre vreo discotecă din zonă, priveam cerul albastru ce se întâlnea la orizont cu marea liniștită și ne întrebam unde au dispărut norii negri ce acoperiseră cerul toată ziua. De fiecare dată ne amăgeam cu speranța că de mâine va fi vreme frumoasă. Dar a doua zi, ploaia o lua de la capăt... Cam așa a trecut prima săptămână a vacanței de la Saturn.

La agățat

Vestea că toți cei patru locuitori ai cortului nostru ne vom duce la Constanța după biletele de întoarcere s-a răspândit ca fulgerul în mica

noastră tabără. În mai puțin de o oră, am primit banii și taloanele pentru paisprezece bilete. Cu ale noastre vom avea de luat optsprezece bilete!

Luni dis de dimineață eram gata de plecare, mai puțin Ștefan pe care nu l-am putut trezi nicicum. Am plecat așadar doar noi trei: Werni, Armando și cu mine. Inutil să precizez că ziua pe care am ales-o pentru procurarea билетelor de tren se anunța încă de la primele ore ale dimineții o zi foarte frumoasă. Așadar puteți ridica în sfârșit al doilea deget, arătătorul, pentru a ține evidența zilelor însorite.

Ajunși la Constanța ne-am dus direct la Agenția de Voiaj C.F.R. pe care n-am găsit-o acolo unde o știam de la precedenta trecere prin Constanța. Între timp se mutase la casă nouă, din fericire nu prea departe de vechea locație. Ne-am aliniat conștiincioși la una din numeroasele cozi la bilete așteptând să ne vină rândul la prețioasele tichete de întoarcere.

După o așteptare de vreo două ore, pe la orele prânzului ne-am încheiat cu succes misiunea la Agenția CFR. Cele optsprezece seturi de călătorie au rămas la mine, ca semn de recunoaștere a încrederii depline de care mă bucuram din partea tuturor celor prezenți.

După înghesuiala de la Agenția CFR meritam cu prisosință o bere. Cum era ora prânzului (repet, pentru cei ce nu au fost destul de atenți...), am coborât în port unde știam că se găsește o terasă la care speram să găsim bere și mici. Nu m-am înșelat, „Vraja Mării” ne-a primit cu ospitalitate, oferindu-ne prilejul de a petrece o oră de relaxare desăvârșită la umbră, savurând licoarea rece și mestecând molcom micii bine prăjiți cu garnitură de cartofi-pai.

Am părăsit oaza de bunăstare și ne-am îndreptat agale spre Muzeul de Istorie unde am petrecut vreo două ore explicându-i lui Armando cum au ajuns mai întâi grecii, apoi romanii să cucerească și să stăpânească Dobrogea de azi (fără a sufla o vorbuliță despre turci...!).

De la Muzeu am luat-o spre Delfinariu. Pe drum ne-am amintit că n-am mai vorbit de mult franțuzește, așa că l-am trecut pe Armando pe planul secund, iar eu cu Werni am încropit un alt dialog banal, doar ca să ne aflăm în treabă.

Deodată aud o voce cristalină lângă mine:

-*Où est l'hôtel?* întrebă vocea ce aparținea unei brunete fermecătoare, alături de care aștepta cuminte o altă brunetă, mai nălțuță și parcă și mai apetisantă.

-*Quel hôtel?* am întrebat eu nedumerit, crezând că gagicile s-au ră-tăcit și nu-și mai găsesc hotelul.

-*Votre hôtel*, răspuse galeș bruneta, privindu-ne semnificativ.

Am rămas perplex de tupeul gagicilor. De asta a profitat Werni care s-a băgat repede în discuție.

-*Notre hôtel est à Saturne*, a lămurit-o el. *Pourquoi?*

Cele două s-au sfătuit în șoaptă câteva clipe, apoi prima ne-a anun-țat:

-*Cinq cents pour moi et cinq cents pour elle, pour vous tous les trois*, a venit prompt oferta fetelor.

Da' astea chiar că au tupeu, vor cinci sute de lei pentru fiecare și pe deasupra să le mai și ducem la hotel!

Acum era rândul nostru să ne sfătuim, tot în șoaptă. L-am informat și pe Armando care s-a îmbujorat ca o fecioară când a înțeles despre ce-i vorba. Eu continuam să îmi trăiesc clipa de perplexitate, așa că Werni a preluat decisiv frâiele negocierilor:

-*Une cent pour toi et une cent pour toi, mai nous somme quatre à l'hôtel*. Ce tupeu la Werni! A redus oferta cu patru cincimi dar s-a gân-dit și la Ștefan, pe care l-am lăsat dormind în „*hôtel*”.

A fost rândul fetelor să rămână perplexe. Pesemne nu se așteptau sau nu erau obișnuite ca tariful să scadă atât de mult iar prestația să crească. S-au mai sfătuit odată, apoi purtătoarea de cuvânt ne-a comu-nicat decizia lor:

-*Non, non, non! Une mille lei au total et nous venons chez vous à l'hôtel pour tous les quatre*.

Ne-am mai consultat odată dar Armando a clătinat din cap, eu la fel, iar Werni le-a zis-o pe românește:

-Decât să vă dăm o mie de lei, mai bine ni le frecăm cu urzici!

La asta chiar că nu se așteptau! La drept vorbind, deși îl cunoșteam bine pe Werni, nici eu nu l-aș fi crezut în stare de asta, dar uite că m-am înșelat... În ziua aceea Werni a renunțat la veșnica lui vorbă înțe-leaptă: „o labă făcută cu temei face, cât zece femei!” și a băgat textul ăsta cu urzicile... Brrrr! Oare cum o fi? Vă las pe voi să încercați...!

-Vi-s români? s-a prins în sfârșit aia mai înăltuță.

-Hai de-aici, i-a strigat purtătoarea de cuvânt, apucându-și parte-nera de mână și luând-o la fugă înspre faleză.

Noi am apucat-o în direcție opusă căci era timpul s-o luăm spre... „l'hôtel” distrându-ne copios la gândul cum ar fi reacționat gagicile văzând care-i hotelul nostru, un cort între corturi, cu patru paturi de campanie care sigur se făceau praf înainte de primul orgasm!

Următorul autobuz spre Mangalia pleca peste vreo zece minute. Nu ne-am înghesuit să urcăm primii căci aveam de gând să profităm de aglomerația ce se anunța pentru a amâna cât mai mult plata biletelor și dacă se poate, de ce nu, să nu le plătim deloc.

Ne-am poziționat strategic acolo unde era înghesuiala mai mare, iar locul acesta nu a fost greu de găsit fiindcă nu eram singurii care urmăream chestia asta. Lângă noi mai era un grup format din trei fete și doi băieți ce vorbeau nemțește, ignorând și ei îndemnurile taxatoarei de a pofti la bilete. Bineînțeles că noi o țineam pe franțuzească ceea ce a observat și una din fetele din grup.

-Diese sprechen Französisch? întrebă ea.

-Ja, aber ich verstehe nichts. Du verstehst was sie sagen?

Ce bine că nu pricepeau ce vorbim! Avantajul era de partea noastră căci noi înțelegeam tot ce vorbeau ei. Am aflat că cei cinci erau din Sibiu și erau colegi de clasă în ultimul an de liceu, că fetele stăteau la campingul din Jupiter iar băieții la un hotel din Neptun, că nu erau cuplați și că în seara aceea voiau să meargă împreună la discotecă.

Lui Werni i s-a făcut poftă de o aventură fiindcă ne-a sugerat să coborâm la Neptun, unde coboară și sibienii și să ne lipim de gagică dacă se poate.

Între timp am ajuns la Tuzla unde autobuzul aproape că s-a golit. Ne-am grăbit să coborâm pe la ușa din mijloc și apoi să urcăm din nou pe la taxatoare, de data asta dispuși să și plătim câte 1,50 lei de persoană pentru că de aici începea o altă zonă tarifară. Același lucru l-au făcut și sibienii care au urcat odată cu noi. Cum banii rămași de la biletele de tren erau la mine, am plătit eu biletele noastre, având grijă să vorbesc românește ca nu cumva să se repete istoria cu berile din prima seară și economia de 6 lei să devină pierdere de 10 lei.

Ne-am reluat poziția din preajma sibienilor care și-au trimis și ei un emisar să ia bilete pentru toți. Când a revenit lângă ei, emisarul le-a spus foarte mirat:

-Dieser kleine spricht auch Rumänisch.

„*Dieser kleine*” care vorbea și românește eram eu, într-adevăr cu vreo zece centimetri mai scund decât Werni. Păi dacă eu eram „ăsta mic”, oare cum ar fi zis despre Armando, care era cu alți zece centimetri mai scund decât mine? „*Dieser Zwerglein*”, adică „piticuțul”?

Peste câteva minute am constatat că sibienii se pregătesc de coborâre și bineînțeles că la prima stație am coborât odată cu ei. De aici și-a intrat Werni în atribuții că a lui a fost ideea să le agățăm pe sibience. Cu tupeu s-a dus la cei cinci care s-au oprit în stație să mai discute despre mersul la discotecă și cât se poate de politicoasă le-a zis:

-Bitte seien sie nicht böse weil ich sie unterbreche. Kennen sie eine angenehme Disco in Neptun¹?

Din șoc în șoc i-am ținut pe sibieni. Prima dată au aflat că franțuzul „ăsta mic” vorbește și românește, acum că franțuzul „ăsta mare” vorbește și nemțește. În curând vor afla că „ăsta mic” vorbește și el nemțește, iar cel „foarte mic” vorbește și spaniola!

Apoi am făcut cunoștință și așa am aflat că pe fete le cheamă Connie, Dagmar și Elise iar pe băieți Siegfried și Norbert. Ne-au sugerat să mergem la aceeași discotecă la care vor merge și ei. Ceea ce am acceptat cu... premeditare! Ne-au condus până acolo apoi au plecat să se schimbe, promițând că vor reveni peste vreo oră, rugându-ne să ocupăm o masă mai mare ca să petrecem seara împreună. Parcă ne-ar fi ghicit gândurile...

În timp ce așteptam am împărțit „prada” adică un fel de blană a ursului din pădure: Werni a revendicat-o pe Dagmar, eu pe Connie iar Armando s-a ales cu Elise, bineînțeles fără ca „prăzile” să fie consultate.

Greu a trecut ora cu pricina. Și mai greu a trecut primul sfert academic, apoi al doilea sfert... Nici urmă de sibieni. Eram pe punctul de a ne resemna că am luat plasă când deodată apar băieții, ceea ce era un semn bun. S-au scuzat că au întârziat și ne-au asigurat că sigur trebuie să apară și fetele. Ceea ce s-a și întâmplat peste alt sfert academic interminabil.

Atmosfera din discotecă era într-adevăr super, mult mai faină decât prin discotecile din Saturn și Venus pe unde colindaserăm până atunci. Am asistat la un concurs de „Miss și Mister Neptun 79” câștigat de o

¹ Nu vă supărați că vă întrerup. Ne puteți recomanda o discotecă plăcută în Neptun?

franțuzoică veritabilă și un românăș de-al nostru care la proba de baraj a „mâncat” în numai trei minute cu lingurița o sticlă de bere turnată într-o farfurie în timp ce era culcat pe burtă.

N-a durat mult să constat că alegerea făcută nu a fost deloc inspirată. Connie era într-adevăr o gagică faină, veselă, „de comitet”, cum obișnuiam să spun pe atunci, dar cam atât. Era foarte dominantă, de-a dreptul dură uneori și de aceea mi-o închipuiam jucând cu succes rolul unei gardiene sadice într-un lagăr nazist! Elise în schimb era timidă și retrasă, la fel ca și Armando, dar cu toate acestea, sau poate tocmai de aceea, nici între ei nu s-a legat nimic. Nici nu mă mai mira faptul că Norbert și Siegfried ne-au acceptat în grupul lor fără a opune rezistență: știau ei ce știau.

Doar Werni și Dagmar se pare că și-au găsit perechea, dispărând uneori din discotecă spre a se retrage pe terase întunecate unde probabil inventariau puzderia de stele de pe cerul senin.

Pe la ora trei discoteca s-a cam golit de clienți așa că am hotărât să plecăm și noi. Din păcate nimeni nu ne-a poftit să ne petrecem ultimele ceasuri ale nopții la „*hôtel*”. Am stabilit însă să ne întâlnim și mâine seara pentru a merge la altă discotecă.

Prin urmare am luat-o pe jos spre Saturn pe traseul autobuzului, în speranța că dacă nu ultimul autobuz de ieri măcar primul autobuz de azi să ne culeagă de pe drum. Dar n-a fost să fie fiindcă pentru ieri era prea târziu iar pentru azi era prea devreme.

Ne-am bucurat totuși că cerul era în continuare senin și că sunt premise ca și mâine - pardon, azi – să fie vreme de plajă. Era și timpul pentru că iată, în opt zile de vacanță doar două au fost însozite: ziua în care am sosit și ziua petrecută la Constanța.

Ajunși la tabără am mai frecat menta o vreme până s-a deschis restaurantul și am servit primii micul dejun. Pe la opt ne-am dus spre corturi însoziți de primele picături de ploaie din aceea zi. Apoi am dormit toată ziua făcând doar o scurtă pauză de furajare la prânz. Ca de obicei seara, pe când ne pregăteam pentru o nouă escapadă cu sibiencile la Neptun, cerul s-a limpezit, soarele strălucind vesel dinspre asfințit, pregătindu-se să dispară de pe cer spre a face loc lunii ce se năștea spectaculos din adâncurile mării.

Patrule, patrule, patrule...

Ciclul acesta s-a repetat vreo trei zile la rând. Doar discoteca se schimba și ora sosirii la „*hôtel*”. Noaptea erau atât de senine încât de la discotecă mergeam pe plajă și ne îmbăiam în apa liniștită și călduță care în timpul zilei era tabu pentru nefericiții turiști care au nimerit în perioada asta la mare.

Într-una din nopți, în timp ce ne îmbăiam apare o patrulă de grăniceri înarmați până în dinți. Cu o falcă-n cer și una în pământ au urlat la noi să ieșim imediat din mare. Cum nu dădeam semne că avem de gând să ne conformăm au început să cheme ajutoare prin stație. Până nu se îngroșa gluma, am ieșit să îi calmez cât de cât.

-N-am știut că noaptea nu-i voie să faci baie, le-am zis pe un ton calm, în timp ce-mi trăgeam blugii peste picioarele ude, fără să mă mai șterg.

-E voie numai când e salvamarul pe plajă, s-a războit unul la mine. Vezi tu vreun salvamar pe aici?

-Păi nu.

Fiindcă ceilalți nu schițau niciun semn că ar avea de gând să iasă, le-a strigat iar:

-Toată lumea afară! Se aude?

-O să iasă după ce plecați voi, că și fetele-s în curul gol, i-am explicat eu.

La chestia asta nu se așteptau. Nici eu nu mă așteptam ca patrula să plece și totuși a făcut-o după ce au anunțat prin stație că totul e în ordine. Ne-au mai zis că e Ceaușescu în zonă și de aceea e mai strict și toată lumea e în alertă.

Când pleacă ăștia iar puteți veni noaptea la baie, că în perioada asta, ziua te uzi mai rău până vii la plajă decât în mare, a încercat omul să facă o glumă.

După ce patrula s-a depărtat au ieșit și ceilalți din mare, alergând de colo-colo să se usuce mai repede că prosoape n-aveau nici ei. Blugii îmi stăteau lipiți de picioare, deranjându-mă la fiecare pas. Aveam impresia că s-au prins atât de bine de piele încât nu-i voi mai putea desprinde niciodată.

Am luat-o agale spre hotelul unde locuiau băieții vorbind ba nemțește, ba franțuzește iar Armando băga și el din când în când câte-o

spaniolească. Am trecut pe lângă un grup numeros de milițieni pe care nici nu i-am fi observat dacă nu ar fi vorbit unul la stație. Se pare că toată lumea era în alertă de când a venit Ceaușescu la Neptun.

I-am lăsat pe băieți la hotel, apoi le-am condus pe fete până la spărtura din gardul de sârmă al campingului, pe unde se găsea scurtătura spre plajă, altfel mai aveai de ocolit câteva sute de metri până la intrarea propriu-zisă.

Armando a rugat-o pe Connie să-i aducă o bluză că i se făcuse frig. În timp ce o așteptam în dreptul unui felinar ce alunga întunericul pe o rază de câțiva metri, în dreptul nostru apare un milițian tinereț care se prezintă:

-Bună seara, sunt caporalul Gheorghe Gheorghe de la Miliția Orașului Mangalia. Actele dumneavoastră, vă rog.

Ne-am scotocit după acte și i le-am dat pe rând. Între timp tovarășul caporal a scos un carnețel dintr-o tolbă de piele pe care îl răsfoia la lumina felinarului.

-Tovarășul... Florea... O...l...i... ăăă... Florea și mai cum? silabisea caporalul încercând să-mi citească numele.

-O-l-i-e-w-e-r, i-am tradus eu. Și Amadeus.

-Mda... ia să vedem, continuă el, revenind la carnețel, așa... „persoane cu bagaje voluminoase care...” voi nu aveți bagaje... așa... „persoane fără bagaje voluminoase care nu pot justifica prezența”... așa... deci... ăștia sunteți voi, fără bagaje, daaaa... ce faceți aici la ora asta?

-Lui i s-a făcut frig și așteptam să-i aducă o prietenă o bluză, l-am lămurit eu.

-Și de unde veniți la ora asta? continuă caporalul consultându-și carnețelul.

-De la discotecă.

-La ora asta? Păi discotecile s-au închis de mult.

-Păi ne-am mai plimbat prin stațiune și pe plajă.

După o nouă consultare a carnețelului a început să caute prin buletinul meu ceva anume. Deodată a exclamat victorios:

-Tovarășu' Florea, dumneata nu ai grupă sanguină!

-Cum să nu am grupă sanguină, sigur că am grupă sanguină! Am grupa „0”!

-De ce nu-i trecută în buletin? Dumneata știi cât e amenda dacă nu ai grupă sanguină? Între 50 și 200 de lei, adăugă el arătându-mi notița din carnetel. De data asta plătești numai 50 de lei, dar...

-Bine, plătesc amenda, m-am resemnat eu.

-Uite și aici scrie, continuă el, arătându-mi pe una din copertile buletinului: uite... „Obligațiile posesorului actului de identitate”... la punctul patru: „să se prezinte la Centrul de transfuzie din localitate pentru înscriere grupei sanguine”. E destul de clar, nu?

-Am înțeles, plătesc amenda, am reluat oferta inițială.

-„... în termen de 30 de zile de la data emiterii”, continuă caporalul lectura. Când a fost emis buletinul, că văd că-i nou?

Am căutat data emiterii, apoi a urmat calvarul calculării intervalului scurs de atunci. Ghinion! Fix în noaptea aceea trecuseră cele 30 de zile, acum eram deja într-a 31-a zi.

-Dacă te opream ieri nu te amendam, s-a lamentat caporalul, dar acum e trecut de miezul nopții, acuși răsare soarele, așa că trebuie să te amendez.

-Bine, plătesc amenda, am reluat pentru a treia oară.

-Da' când ai plecat din Timișoara, trecuseră 30 de zile?

-Nu, că îs de vreo zece zile aici.

-Păi vezi, deci n-au trecut 30 de zile de când ai plecat, așa că n-am cum să te amendez.

-Bine, atunci nu plătesc amenda, m-am conformat și de data asta. În schimb i-am promis că primul lucru ce-l voi face odată ajuns acasă va fi să mă îngrijesc de înscrierea grupei sanguine în buletin.

A venit rândul lui Werni, mai exact al buletinului lui Werni, asta dacă ceea ce ținea caporalul în mână se putea numi buletin. L-am apreciat sincer pe caporal pentru răbdarea cu care a reușit să dezlipească filele buletinului fără a le rupe. Cred că nici Werni însuși nu ar fost în stare s-o facă mai bine.

-Cine e Varadi Werner?

-Eu, se prezentă Werni.

-Așa arată un buletin, tovarășu' Varadi?

-Da, i-a răspuns Werni sec. Păi are 9 ani, cum să arate altfel dacă l-am spălat de două ori cu mașina?

Caporalul Gheorghe i-a citit cu răbdare lui Werni ce scrie la punctul doi de pe coperta buletinului meu, că de pe buletinul lui Werni nu

se mai citi chiar nimic: „deteriorarea actului de identitate se pedepsește cu amendă de la 100 la 500 de lei”.

-Bine, plătesc amenda, s-a arătat Werni conciliant.

Asta nu se poate! Țsta nu-i Werni! Cum să cedeze atât de ușor lupta cu un... un... caporal de miliție? Credea că dacă am scăpat eu va scăpa și el de amendă? Care era și de două ori mai mare decât amenda cu care am fost amenințat eu de câteva ori.

Se pare însă că și steaua lui Werni se afla într-o zodie norocoasă. După ce a dezlipit câteva file ale buletinului, caporalul s-a lăsat păgubaș... oricum era aproape imposibil de descifrat ce scria pe ele.

Armando nu avea buletin ci un „Permis de Studii” sau ceva asemănător. Actul ăsta lipsea din carnetelul caporalului așa că ne-a luat ceva timp să-i explicăm că ăsta e singurul act cu care se legitimează studenții străini. A venit și rândul nostru să-i citim punctul unu de pe copertă: „Prezentul act este documentul prin care posesorul se identifică în fața autorităților...” bla, bla, bla. În cele din urmă s-a dat bătut și ne-a restituit documentele concentrându-se asupra carnetelului cu notițe care i-a inspirat o nouă ofensivă:

-Ce aveți în buzunare?

-Nimic, doar niște mărunțiș i-am răspuns eu, arătându-i un pumn de monede de la cinci bani la trei lei.

-Nu asta, valută, valută aveți?

-Nuuu, de unde să avem noi valută?! Păi nici nu-i voie să deții valută, nu? am făcut-o eu pe înțeleptul.

Deși a dat greș cu valuta, caporalul nu se lasă, carnetelul său îi mai dă o șansă să ne prindă cu ceva consistent:

-Arme aveți?

-Ce arme, am făcut-o pe prostul.

-Cuțite, bricege, de astea...

-Nuuu, ce să facem cu ele?

-Ia, să văd ce ai în ciorapi, a devenit caporalul curios.

-Nimic, nici măcar nu port ciorapi, i-am răspuns eu, arătându-i gleznele golașe și sandalele pe care le încălțasem fără șosete după baia nocturnă, iar blugii mi-i suflecaser să nu se murdărească în nisipul de pe plajă.

-Ceva probleme? se auzi o voce nouă din întuneric. E nevoie de echipa mobilă?

-Nu, totul e în regulă tovarășe sergent. Doar o grupă sanguină, dar e în termen, mai are timp să o treacă în buletin când ajunge acasă.

-Atunci vă rog să circulați ne-a cerut autoritar sergentul care s-a alăturat grupului împreună cu încă un milițian care însă tăcea mâlc.

-Așteptăm pe cineva să ne aducă o haină că e cam frig, am reluat textul cu care a început toată povestea asta.

Tocmai atunci a apărut și Connie de după gard ținând o bluză de training în mână. Când ne-a văzut cu atâția milițieni s-a cam speriat dar și-a revenit repede. I-a dat lui Armando bluza de training, apoi ne-am luat rămas bun și a dat să plece.

-Domnișoara? Ești cazată la camping? a întrebat-o sergentul.

-Da, răspuse Connie.

-Și ai plătit taxa de campare și taxa de stațiune?

-Sigur că da, răspuse Connie cu convingere. Nici nu puteam campa fără să plătim, adăugă ea.

-Arată chitanța, s-a încăpățânat sergentul.

-Veniți dimineța și v-o arăt, răspuse Connie. Acuma sunt oboșită, colegele mele dorm deja, veniți dimineța și vă arăt chitanța.

-Ba ai să ne-o arăți acuma! Și voi ce mai stați, s-a războit el în direcția noastră. Hai, circulați, circulați!

-Am vrut să vă mai întreb ceva, am zis eu. Ne puteți recomanda un restaurant deschis prin apropiere, că ni s-a cam făcut foame...

-La ora asta?! Nu-i nimic deschis. Hai, circulați!

-Păi mergem spre Saturn ce să facem... Mai ceva vreau să vă întreb: care stație de autobuz e mai aproape, încolo sau încolo?

-Autobuz la ora asta? Nu circulă nimic până la ora șase. Numai pe jos dacă mergeți. Hai, circulați.

Aș fi vrut să mai trag de timp, doar-doar va uita de Connie și chitanța de campare. Nu de alta, dar știam că fetele plătiseră pe trei zile iar cele trei zile trecuseră de vreo săptămână, așa că dacă asta n-o lasă în pace, au cam încurcat-o.

-Hai domnișoară, arată-ne chitanța. Și voi dispăreți odată, hai circulați!

Am plecat agale spre Saturn, pe drumul pe care îl cunoșteam deja atât de bine de când cu naveta asta la Neptun, lăsând-o pe Connie să se descurce singură cu cei trei milițieni. Dar nu m-am putut abține să-l întreb pe Werni:

-Păi mă, cum ai zis că plătești amenda așa fără să comentezi și tu un pic. Te știam mai bătaios, mai înfigăreț...

-Simplu, mi-a răspuns el. M-am prins de la chestia cu grupa ta sanguină că ăsta nu va da nicio amendă.

-De ce ai crezut asta?

-Ții minte că era singur la început și tot citea din carnețel?

-Da.

-Păi, mă, nu știi bancul ăla, de ce umblă milițienii câte doi: că unul știe să scrie și unul să citească. Na, ăsta știa să citească, deci nu știa să scrie!

-Așa-i, nu m-am gândit la asta. Oricum, bine că am scăpat, dar Connie? Acuma-s trei milițieni, unul dintre ei tot o fi știind să scrie...

-Lasă că scapă și ea, m-a liniștit Werni, ai să vezi. Connie e fată deșteaptă, se descurcă ea.

Am ajuns la Saturn odată cu ivirea zorilor. De răsărit nici nu putea fi vorba căci un strat gros de nori acoperea deja cerul. Nici măcar prezența lui Ceaușescu pe litoral n-a schimbat nimic din tradiționala ploaie mocănească ce avea să cadă toată ziua până înspre seară... Până atunci aveam planificate două sieste... Și un somn ușor!

Seara ne-am grăbit să ajungem mai repede la întâlnire să aflăm cum s-a terminat povestea cu milițienii. Fetele stăteau pe lângă cort, încălzindu-se cu atât de zgârcitele raze ale soarelui. M-am bucurat s-o văd pe Connie veselă mai ales că avea motive să fie supărată pe noi că am lăsat-o singură.

-Să vezi, le-am zis de o sută de ori să vină dimineața, dar grasul ăla, nu și nu, că vrea să vadă chitanța acum. Păi dacă aș fi avut ce să le arăt le-aș fi arătat, dar noi de o săptămână facem blatul. Văzând că nu scap de ei, m-am oprit undeva unde era lumină și am zis că „eu rămân aici, nu vă duc la cort să deranjați colegele care dorm deja”.

-Și ce-or zis?

-Că nu, că acuma să le arăt chitanța, nu știu ce... Eu le-am zis: faceți ce vreți, eu de aici nu mai plec. Am început să ne certăm acolo, vorbeam tot mai tare, până ce odată, se aude o voce dintr-un cort:

-Mai tăceți dracului din gură!

-Cum îți permiți să vorbești așa?

-Eu vreau să dorm și dacă nu taci vin și-ți și fut vreo două!

-Tu știi cu cine vorbești?

-Poți să fii și Ceaușescu, dacă nu taci ies și-ți astup botul de-o să-ți cauți dinții prin iarbă!

În timp ce ăștia se certau, eu am șters-o repede și m-am ascuns printre corturi. Până or terminat cu cearta eu eram deja în cortul nostru și am adormit fără să mă mișc.

A avut dreptate Werni, Connie era într-adevăr o fată deșteaptă și descurcăreață.

De data asta n-am mai mers la discotecă fiindcă a doua zi toți sibi-enii urmau să plece acasă. Armando a restituit bluza de training, am făcut schimb de adrese și ne-am promis că ne vom întâlni și la anul... Apoi am luat autobuzul spre Saturn, luându-i prin surprindere pe colegii din tabără, neobișnuiți să ne vadă la ore de astea.

Incredibil ce repede a trecut timpul! Parcă ar fi fost ieri ziua în care am coborât din tren și era să o sfeclim cu hidrobicicleta... Peste două zile vom pleca și noi spre casă, eu spre ultimul examen din anul trei, fără a ne fi bronzat măcar un pic. Nici nu se cunoaște că am fost două săptămâni la mare!

Pariul lui Werni

Ultima zi nu s-a deosebit de celelalte, în schimb seara a fost cu totul altfel. Nu doar pentru că eram prezenți și noi dar și fiindcă spre deosebire de serile anterioare, ploaia a început să cadă încă din timpul cinei festive de care aproape că uitaserăm. Mare lucru n-am găsit în farfuria, dar atmosfera era faină, în pofida ploii ce s-a întetit și a vântului ce sufla în rafale, creând o atmosferă à la „Agatha Christie”. Ne-am culcat mai mult târziu decât devreme cu gândul că mâine la ora asta vom fi în trenul spre casă.

Dimineața ne-a trezit un soare orbitor cum nu mai speram să vedem. Asta ca să regretăm și mai mult că vacanța s-a terminat și trebuie să plecăm. Am observat că mereu se întâmplă așa: dacă e vară, ultima zi e însorită, dacă e iarnă, în ultima zi sigur va ninge. Asta e...

Mi-am făcut bagajul, apoi m-am dus pentru ultima dată pe plajă. Nu ca să mă bronzez, nu ca să mă scald în mare, ci doar ca să înregistrez pe casetofon zgomotul valurilor mării care era tare agitată în aceea zi.

În timp ce stăteam ca prostul cu casetofonul în mână, mă salută cineva:

-Ciao Oliver! Ce surpriză! Când ai venit?

Era Lucica. Chiar că era surpriză! Venise la tratament și mai stătea câteva zile dar era hotărâtă să profite de fiecare oră de plajă să nu se întoarcă acasă la fel de albă precum venise.

Am stat cu ea la povești vreo oră, când mi-am amintit că trebuie să ajung totuși la trenul care pleca din Mangalia la ora cinci fără zece.

M-am despărțit așadar de Lucica grăbindu-mă spre tabără. Acolo am avut parte de o surpriză: toată lumea plecase. De ce atâta grabă? Autobuzul spre Mangalia trecea abia peste un sfert de oră...

Mi-am luat bagajul lăsat în grija portarului de la camping care mi-a furnizat a doua surpriză, explicându-mi de ce s-a grăbit lumea să plece: pentru că fiind duminică, autobuzul de la ora trei și un sfert nu circulă iar următorul vine abia la patru jumătate și ajunge prea târziu la gară.

-Cât fac până la gară pe jos? l-am întrebat pe portar.

-Păi îs zece kilometri... pe căldura asta, vreo două ore!

N-am mai stat pe gânduri și am plecat pe jos spre gară. Tot prind eu vreun taxi, ceva. Tocmai îmi număraseram banii și știam că mai am treizecișidoi de lei, suficient pentru taxi. Bineînțeles că nicio mașină n-a binevoit să oprească la semnele mele. După vreo jumătate de oră am ajuns la drumul principal unde șansele de a prinde o mașină erau mai mari. Or fi fost mai mari, dar nu suficient de mari. Niciun taxi, niciun autobuz, nimic nu își făcea drum spre Mangalia. Toate mașinile se duceau într-o singură direcție: spre Constanța.

Ce bine mi-ar fi prins un celular! Dar pe atunci nici măcar mărețul, prea luminatul și vizionarul voievod Ceaușescu nu s-a gândit la așa ceva. Dacă ar fi existat celulare îi puteam contacta să mă conving măcar că au urcat în tren. Puteam s-o iau direct spre Constanța cu vreun autobuz sau vreo ocazie. Așa însă, riscam să ajung la Constanța și ei să rămână ca fraierii la Mangalia. Prin urmare, planul „B” a fost abandonat înainte de a se fi născut...

Mai aveam un sfert de oră până la tren și era din ce în ce mai limpede că nu voi ajunge la timp. Am mai mers până la următoarea stație și resemnat am așteptat sosirea autobuzului dinspre Constanța, care a sosit cam pe când pleca trenul din gară. În timp ce eu voi concepe planul „C”, ca să nu vă plictisiți, am să vă pun memoria și atenția la grea încercare: vă mai amintiți câtă lume a avut încredere deplină în mine

lăsându-mi în grijă biletele de tren de întoarcere? Ei bine, optsprezece bilete se găseau în portofelul meu, în vreme ce șaptesprezece colegi se găseau probabil în tren, fără bilet!

Între timp autobuzul a ajuns în dreptul căii ferate. Un tren tocmai pleca din gară. Am apucat să văd o tablă pe care scria „Mangalia - Timișoara”. Nu-mi credeam ochilor, trenul ar fi trebuit să fi plecat de cel puțin un sfert de oră! Dacă ajungeam cu cinci minute mai devreme, îl prindeam! Fantastic, ce ghinion!

Dar nu era timp de autocompătimire. Planul „C” aștepta să fie pus în aplicare cât mai urgent. După ce am coborât din autobuz am luat-o la fugă spre biroul șefului de gară, dar un tip avea de gând să-mi zădărnicească efortul.

-O mașină la Constanța? m-a întrebat tipul.

-Da, am răspuns entuziasmat! Unde-i mașina?

-Patru sute de lei te costă!

-Cââââ? Patru sute de lei pentru cincizeci de kilometri?! N-am decât vreo treizeci. Dar îți mai dau niște casete. Alegi ce-ți place. Ok?

-Nu, nu. Patru sute, hai să zicem trei, dar numai bani.

Of, am pierdut clipe prețioase cu ăsta! Am abandonat șmecherul cu mașina și mi-am reluat alergarea spre șeful de gară unde m-a așteptat o coadă de vreo patru persoane. Din fericire era o singură familie (tata, mama și doi plozi) care pierduse același tren. M-a pufnit râsul când am aflat că ăștia erau din Reșița și au stat ca fraierii lângă tren până ce trenul a plecat, crezând că altul era trenul lor. Au văzut că pe vagoane scrie „Mangalia – Timișoara” fără a băga de seamă că ultimul vagon al garniturii era vagonul de Reșița pe care îl căutau.

Acum fraierii ăștia îl țineau de vorbă pe șeful gării, personajul principal al planului „C” pe care l-am conceput în autobuz.

-De ce nu căutați o ocazie le-a sugerat șeful gării. Cu mașina ajungeți mult înaintea trenului la Constanța.

Hopa! Poate iese vreun plan „D” din chestia asta...

-Este unul cu o Dacie, dar cere cam mult și eu n-am decât treizeci de lei, m-am băgat și eu în discuție.

-Nu mai pierdeți timpul, ne-a îndemnat ceferistul. Grăbiți-vă să nu plece mașina cu alții.

Familionul și-a adunat numeroasele bagaje de prin jur urmându-mă cât de repede a fost fiecare în stare.

Ăla cu Dacia era tot acolo, parcă se aștepta să mă revadă.

-Mergeți la Constanța? a întrebat reșițeanul.

-Da, dom'le, patru sute vă costă.

-Eu îți dau două sute pentru noi patru. Ajunge?

-Nu, domnu, patru sute am spus.

-Dacă prindem trenul poți face rost de bani, m-a întrebat reșițeanul?

-Da, normal, fac rost de la colegi.

-Uite cum facem, a replicat reșițeanul. Pentru noi îți dau două sute și pentru băiatul ăsta îți mai dau o sută. Trei sute trebuie să-ți ajungă.

Cei doi au bătut palma. Cu chiu cu vai am înghesuit toate bagajele în portbagaj, familionul s-a instalat pe bancheta din spate iar eu m-am lăfăit pe locul mortului, lângă șofer.

Când să plecăm apare în fugă un moș agitat care striga de zor:

-Mergi la Constanța?

-Da.

-Dau oricât, trebuie să prind trenul de București, a strigat moșul disperat. Uite, 100 de lei, ia-mă și pe mine, te rog, insistă moșul.

Mi-am pierdut locul de onoare, înghesuindu-mă alături de cei patru reșițeni pe bancheta din spate. În sfârșit, iată-ne ieșiți din Mangalia. Cursa de urmărire a trenului s-a desfășurat fără incidente. În mai puțin de o oră am ajuns la Constanța în fața gării, unde reșițeanul i-a numărat șoferului două sute de lei, adăugând:

-Plus o sută de la bătrân, îs trei sute cum ne-am înțeles.

Apoi, către mine:

-S-a rezolvat, nu trebuie să-mi mai dai nimic.

Incredibil, am ajuns pe peron cu vreun sfert de oră înaintea trenului, care a acumulat minute bune de întârziere.

Eram nerăbdător să văd reacția celor din tren. În sfârșit, locomotiva a apărut la orizont, apoi unul după altul numeroasele vagoane pline ochi de călători. Dar unul era deosebit de celelalte, căci șaptesprezece capete curioase se înghesuiau la două geamuri să vadă dacă Werni a câștigat pariul pe care l-a pus cu restul lumii. Evident, obiectul pariului eram eu: ajung la Constanța înaintea trenului sau nu?

Am urcat în tren și le-am povestit cum am pierdut trenul, cum am renunțat fără luptă la planul „C” comutând la planul „D”, negocierea

impecabilă a reșițeanului care m-a ajutat să ajung la Constanța fără să plătesc nimic.

Nașul nu trecuse încă pe acolo, așa că n-au avut necazuri din cauza biletelor. Când am vrut să le împart cele șaptesprezece bilete, am avut încă odată prilejul de a mă bucura de încrederea deplină a colegilor care m-au lăsat să le păstrez în continuare și să le arăt eu nașului. Care naș, deși s-a perindat de mai multe ori pe lângă noi nu s-a sinchisit să ni le ceară.

După ce am trecut de București am adormit iar când m-am trezit se luminase de ziuă. Am ieșit pe culoar să văd unde ne găsim, tocmai când trecea nașul pe acolo.

-Cât mai este până la Timișoara?

-Zece minute, mi-a răspuns nașul amabil.

-Zece minute? m-am minunat eu. Apoi, către naș:

-O clipă. Mi-am vârât mâna în buzunar de unde am scos toate biletele.

-Unde ați urcat dumneavoastră? a întrebat nașul curios.

-La Mangalia!

-Și nu v-a cerut nimeni biletele până aici? s-a mirat el în timp ce găurea de zor bilet după bilet.

Peste câteva minute, trenul s-a oprit scrâșnind din frâne în gara Timișoara Nord. Peste alte câteva minute, vagoanele au rămas pustii, la fel și peronul gării. Am mai apucat să-mi iau rămas bun de la câțiva, apoi ne-am răspândit pe la casele sau căminele noastre. Pe cei mai mulți dintre colegii de tabără nu aveam să-i mai întâlnesc vreodată.

Pe Armando l-am mai văzut de câteva ori, ultima dată după terminarea facultății, emoționat de reîntoarcerea în Columbia natală. *¡Buena suerte en la vida, amigo!*

Ștefan a devenit student la Poli iar după absolvire am fost câțiva ani colegi la „Electrotimiș”. De mulți ani nu l-am mai văzut nici pe el, o fi plecat în Canada, cum a fost trendul o vreme...

De Werni nu are rost să ne despărțim pentru că îl vom reîntâlni și în alte povestiri. Prin intermediul său și a lui Dagmar am aflat că sibienele au intrat la facultate, Dagmar și Elise plecând să studieze la Cluj iar Connie la Galați. Siegfried și Norbert au intrat și ei la facultate dar au plecat la... oaste! Apoi, împreună cu familiile lor au emigrat cu toții în Germania și de atunci am pierdut contactul cu ei. *Viel Glück im*

Leben, liebe Freunde! I-am păstrat însă cu drag în amintirile mele legate de această vacanță atât de... chiar... atât de cum?

Cred că a sosit momentul să vă pun la treabă, stimați cititori! Sarcina voastră este să faceți un exercițiu de imaginație pentru a găsi un simbol care să descrie în două-trei cuvinte cele două săptămâni petrecute la Saturn în vara anului 1979. Evident, nu vă las singuri, am să vă dau o mână de ajutor!

À propos de mână! Vă amintiți că de la bun început am numărat pe degete zilele însoțite ale vacanței? Să recapitulăm: pentru prima zi a vacanței, care putea fi și ultima, am ridicat degetul mare, pentru a doua zi frumoasă, începută la Agenția CFR din Constanța și încheiată la o discotecă din Neptun am ridicat degetul arătător. Ultima zi însoțită coincide cu ultima zi a vacanței, în care am câștigat pariul pentru Werni, găsind la Constanța trenul pierdut la Mangalia. Am ajuns așadar la degetul mijlociu, pe care vă rog să-l ridicați acum cât mai sus... Ridicați degetul, ridicați și mâna, sus de tot, deasupra capului, precum Statuia Libertății, pentru ca toată lumea să poată admira degetul care încheie numărarea celor trei zile însoțite din Saturn! Acum vă rog să aruncați privirea spre degetul cel semeț și spuneți la ce vă gândiți. Hai, dați frâu liber imaginației! Succes !²

² Felicitări: tocmai ați terminat de citit: „Degetul lui Saturn”! Să vă fie rușine dacă v-ați gândit la altceva, perverșilor!